

Bibliaóra – 2021.január 12.

Előfohász: „Tied vagyok! Szabadíts meg, hiszen utasításaidat kutatom (Zsolt 119,94).” Ámen.

Ének: 262: „Forog a szerencse, mit bízunk őbenne?...”

Előima:

Áldunk Téged, szerető mennyei Édesatyánk, hogy akkor is meghallgatsz minket, amikor mi meg sem köszönjük a védelmet és a bátorítást. Áldunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy Te jó pásztornak jöttél erre a világba, annak ellenére mi bárány látunk benned, és nehézségeink közepette dühös farkasokként rád vettjük magunkat. Megelevenítő Szentlélek Úristen, add, hogy megérezzük a szeretet hiányát, és nyitottan fogadjuk a Tőled jövő jókat. Felséges Istenünk, építsd fel bennünk és köztünk a Te szent házadat mindent átfogó szereteted által, és lakozzál benne örökkön-örökké. Bölcs Oktatónk, ösvényünk Útmutatója, ne hagyj eltévelyednünk. Te ismered földi pályánk sok küszködését, kérünk, növeld a hitet bennünk. Enyhítsd és könnyítsd a bágyadt szívek terheit, minden hívet, ki sír, sóhajt és s lelkére balzsamot óhajt, Te magad ápold. Újítsd meg szívünket, és értelmünket, és add, hogy tiszta igéd ragyogása el ne halványuljon bennünk. Krisztusért kérünk, hallgass meg minket. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mikeás próféta könyve 2. rész

„Jaj azoknak, akik álnokságot és gaztetteket terveznek fekvőhelyükön, és kora reggel végrehajtják, mert van hozzá hatalmuk! Megkívánják a mezőket, és elrabolják, a házakat is elveszik, kihasználják az embert és házát, őt magát és birtokát. Azért ezt mondja az Úr: Most én tervezek rosszat e nemzetség ellen, nem húzhatjátok ki belőle nyakatokat, és nem járhattok kevélyen, mert gonosz idő lesz az! Azon a napon példázatot költenek és siratóéneket mondanak rólatok, amely így szól: Végünk van, el kell vesznünk! Népem öröksége gazdát cserél! Jaj, elveszik tőlünk, és bitorlók közt osztják szét mezeinket! Ezért nem lesz senki, aki földet mérjen sorsolással az Úr gyülekezetében. Ne prédikáljatok - prédikálják ők -, ne prédikáljatok ilyeneket! Nem érhet minket ilyen szűgyen! Szabad-e ilyet mondani Jákób házáról? Talán elfogyott az Úr türelme? Ilyeneket tenne velünk? Az ő igéi javára válnak annak, aki becsületesen él! Ti ellenségként támadtok népemre, letéptek a ruhát, a köntöst a gyanútlan járókelőkről, akik kerülnek a háborúskodást. Népem asszonyait kiűzitek kényelmes otthonukból, gyermekeiktől elveszitek ékes országomat örökre. Keljete föl, menjete innen, mert nincs itt nektek hely! Elpusztultok a tisztátalanság miatt, a megsemmisítő pusztulás miatt! Ha egy szélhámos és csaló így hazudozna: Borról és italról prédikálok, az lenne csak prófétája ennek a népnek! Összeszedem az egész Jákóbot, összegyűjtöm Izráel maradékát. Összeterelem őket, mint juhokat a

karámba, mint nyájat az akolba, tömegestül lesznek ott emberek. Előttük megy, aki utat tör, áttörnek, átmennek a kapun, és kivonulnak. Előttük megy át királyuk, élükön maga az Úr."

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Tegnap kezdtük el olvasni Mikeás próféta könyvét, aki nem tartozik a „professzionális” próféták közé. Míg Ézsaiás a nemesi réteghez tartozott, Jeremiás, Ezékiel, Zakariás és Zofóniás (lehet) papi tisztséget töltöttek be, Ámósz pásztor volt, addig Mikeás egy olyan idősödő vénember lehetett, aki Izráel nyomorúságos közéletének a gyökerét kereste. Ő egy „paraszt-próféta” lehetett, aki abban látta a problémát, hogy Jeruzsálem és a vidék között hatalmas gondolkodásbeli eltérés volt. A nagyváros látványos célkitűzései a vidék kizsákmányolásában csúcsosodtak ki. A próféta a nagyváros – a mi esetünkben Jeruzsálem – verzus vidék problémát ecsetelte és ennek éppen kicsúcsosodása a 2. fejezet. Lehet, hogy egy örök megválaszolatlan kérdés áll előttünk, de míg bennünket nem érint, nem lesz a mi kérdésünk. Mikeás a saját bőrén tapasztalta ennek negatívumait. Az ő ítélethirdetése rámutat arra, hogy Jeruzsálem és a benne élő vezető réteg megmenekül-e? Lehetséges Jeruzsálem szabadulása? *„Ami az embereknek lehetetlen, Istennek lehetséges.”* (Lk 18,27)

1-5.vers:

Mikeás őszinte siratóéneke után arról szól, hogy hogyan jutott Izráel népe egészen idáig. Képes beszéddel indít: Forog az ember a saját ágyában és terveket sző. Álnokságot és gátlatlanságot. Ezeket a terveket a nagyok születték. Akkor is és ma is. Azok, akik meg tudták és csellel, erővel meg is akarták valósítani. Az éjjel megszületett tervek reggelre megvalósultak. A próféta a terveket a „jaj” szóval vezette be, ami teljes ítélethirdetésről beszél. Mikeás önkényes tervekre gondolt, amelyeknek semmi köze nem volt Isten törvényéhez. Rögtön ráeszmélünk, hogy a „korabeli” tervgazdálkodásról volt szó, amelynek középpontjában a mező, a bozótos, de legfőképpen a termőföld állt. Az örökségre fáj a nagyok foga. A családi birtokra gondoltak, arra az örökségre, amit az Úr jelölt ki. A családi birtok Őnala szent volt, és a benne élő család is.

A törvény szerint nem lehetett eladni a birtokot, és a rokonságnak elővásárlási joga volt az elszegényedett sorsba került rokon esetében. Sőt, a jubileumi évben minden adóságot el kellett engedni.

Frissítsük csak fel emlékezetünket Mózes III. könyve 25. fejezetén keresztül: *„Ha atyádfia elszegényedik, és elad a birtokából, akkor álljon elő a visszaváltója, a legközelebbi rokona, és váltsa meg magának, amit atyjafia eladott. Ha pedig valakinek nincs kiváltója, de ő maga szert tesz anyyira, amennyi elegendő a visszaváltáshoz, vegye számba az eladás óta eltelt esztendőket, a fennmaradó értéket pedig térítse meg annak, akinek eladta, és térjen vissza a birtokára. De ha*

nincs annyija, amennyit meg kellene térítenie, akkor maradjon az eladott föld a megvásárlójánál az örömnüpen évéig. Az örömnüpen azonban váljék szabaddá, és az eladó térjen vissza birtokára.” (III Mózes 25,25-28)

Mikeás a törvénnyel szemben gyakorolt íratlan szabály ellen lépett fel: Elszegényedett, maga jutott erre a sorsra, gondolkozott volna hamarabb! Legyen azé a birtoka, aki megvásárolja! A család így elveszítette birtokát és földönfutóvá vált. Rosszat tervezni a saját felebarátod ellen, vétek. Rossz időben élést jelentett. Mikeás látta, hogy rossz időket élnek és még rosszabbak jönnek. Rossz idők, amikor már semmi sem szent. Főleg Isten törvénye nem. Mikeás számára Dárius kincse nem a birtok, a hozomány, hanem az a közösség, amely egy asztalhoz telepedik és kéri az Urat, hogy adjon. Mikeás „jaj” szava ébresszen fel bennünket is: „Aki tervez, tervezzon jót, ne pedig rosszat.” A profit másodlagos, a kapcsolat az elsődleges. „Hol van a te testvéred?” „Hol lakik a te testvéred?” „Hogyan él a te testvéred?” Birtoka, termőföldje, bozótos, földje még az övé vagy már a nagyok martalékává lett? Mindenáron mindent? Ez a cél? Vannak még olyan értékeink, amire lehet építeni? Minden a család? Minden a „szabadság, egyenlőség, testvériség?” Szabadosság éveit éljük? Boldog békeidőket? Rossz időket élünk? Te, drága testvérem, adsz vagy elveszel? Terveink melegágya a másik ember teljes kizsákmányolása és leigázása?

Ugyanis Mikeás figyelmeztet: „Aki elvesz, bitorol, attól Isten is mindent elvesz. Elvész mindene. Hivatása, hatalma és ereje nem örök időkre szól. A nagyok is lesznek kicsik. A rossz idő Isten ítélete. A rossz idő az Úr haragjának a napja. (lásd. Ám 5,18-20; Zof 1,15) Sirató ének minden időben keletkezett: „Jaj azoknak, akik házat házhoz ragasztanak, és mezőt mező mellé szereznek, míg hely sem marad másnak, és csak ti laktok ebben az országban!” (Ézs 5,8) Jézus kora és a mi korunk is tele van hatalmaskodókkal és efelett sírni természetes: „Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt: ti magatok nem mentek be, és azokat sem engeditek be, akik be akarnak menni.” (Mt 23,13)

Mária bizonyágtételére van szükségünk, aki éppen az Úr áldásai által megtudta, hogy kicsoda a Hatalmas. (lásd Lk 1,49) A hatalmaskodó ember nem egyenlő a Hatalmassal, Akiről Mária énekel. Az Ő ereje a szeretet, nem a gáncsoskodás. Az Ő hatalma a vezetés, nem a szertelenség. Az Ő dicsősége a jó tervezés, nem a káosz. Az Ő terve az ember megmentése, nem pusztulása. Ő tudja, hogy mi a terve velünk. „Orvosságot, boldogságot (272. dicséret 3. verse) kínál még az önkényes embereknek is. A vámszedő Máté (Lk 5,27-32), a kizsákmányoló Zákeus (Lk 19,1-10), a gazdag ifjú (Mk 10, 17-27) hallották Jézus hívó szavát. Valaki számára az Ő szava bűnbánat és bűnbocsánat volt, de valaki elszomorodott szavát hallva és távozott. Sirató éneket vagy hálaéneket énekel a szíved, egész bensőd ismerve a Hatalmast, amikor szétnézel családot, rokonságot, testvéreid között? Ha Mikeás, Ézsaiás, Jézus „jaj” szava téged jellemez, akkor fogság,

rabigaéleted és sorsod? Megkötözött életet élsz? Annak nem jó vége lesz. Eljön arra az ítélet, aki hatalmaskodott. Aki nagyra gondolta magát, még nagyobb kezébe esik. Egyesek hatalomvágya mindenkit a pusztulás és romlás felé sodor. Kapzsiság és harácsolás jellemző Jeruzsálemre. A sorsvetést Isten törvénye szerint már rég nem gyakorolják. Nincs földkimérés, csak jogorzás. Nábót sorsára jutott mindenki. Szőlőjét elkobozzák. Kíméletlenség és érzéketlenség uralkodik az ígéret földjén, mint Acháb és Jezábel idejében. (IKir 21) Isten népe körében és Isten gyülekezetében minden tönkrement. Egy állapotleírás történt Mikeás részéről, amire érkezik a cáfolat.

6-11. vers:

Jeruzsálem vezetői prédikáláshoz hasonlították Mikeás szavait. Nincs szó az Úr szaváról és Isten beszédéről. Jeruzsálemben minden a legnagyobb rendben volt. Hamis biztonságérzetet keltettek. A hamisság hamisságra épített. A kívánság megfogva bűnt szül. (Jak 1,15) „Isten ígéretei érvényesek” – hangosan kiáltották. Egy prédikáció sem tudja azonban őket érvényteleníteni. Elfelejtették Jeruzsálemben: „Isten Igéjének hirdetése Isten Igéje.” Míg Ninive megtér Jónás egymondatú igehirdetésére (Jón 3,4), addig Mikeás siratóénekeire csak cáfolat érkezik: „Minden a legnagyobb rendben van.” Jákób háza is megromolhat. Isten gyülekezetében is lehetnek gondok. Jeruzsálem is lehet bűnös és haragos. Félnék az igazságtól, ezért választottak szívük szerint való igehirdetőket. A hamis biztonságérzetet a hamis próféták nyújtották. Igaza van József Attilának: *„Az igazat mondd, ne csak a valódit, a fényt, amelytől világlik agyunk, hisz egymás nélkül sötétben vagyunk.”*

Magunkhoz engedni a valódi igazságot. Meghallani Isten beszédét. Világítani. Virrasztani a tiszta ige fölött. Bűnbánatot és bűnvallást tartani. Nem maradni a hamisság szövevényes magyarázatainál, hanem színt vallani. A szavak előbb utóbb úgyis beigazolódnak. A hamis vagy az igaz próféták szavai teljesülnek be? A súlyos szavak beigazolódnak: *„amikor hallgattátok az Istennek általunk hirdetett igéjét, nem emberi beszédként fogadtátok be, hanem Isten beszédeként, aminthogy valóban az...”* (IThessz 2,13) Igaz a keresztyén életed? Valódi az igehirdetésed? Őrködsz a tiszta ige fölött? Hamisítatlan evangélium él a szívedben? Tisztában vagy azzal, mi az igazság, mi a bűn és mi az ítélet? (ld. Jn 16,8) A hamisítatlan lelki tejet kívánod? (ld. IPt 2,2) Az Úr gondolatai nem a mi gondolataink (ld. Ézs 55,8-9), de aki hitben jár és nem látásban (IIKor 5,7), nem hízeleg, hiszen „az ebül szerzett jószág, ebül vész el.” „Így jár az, aki magának gyűjt, nem Isten szerint gazdag.” (Lk 12,21) A préda és a zsákmány nem a birtok, a hozomány, a szegény ember termőföldje, hanem ők maguk válnak azzá. Az ő örökségük elvész. Akik loptak, valóban kizsákmányoltakká váltak. Aki családokat választottak szét, a saját családjának a pusztulását fogják végignézni. A részegítő ital és bor negatív képet fest Jeruzsálemről. A hamis próféták elvonták a figyelmet a valóságtól. Mikeás

nem próféta, de akik vele vitatkoznak, azok magukat azoknak tartják. Szépeket és jót mondanak. Őket nevezi Mikeás valódi jószoknak. A Jeruzsálemben élő „igaz” próféták tömege üdvöt hirdetett, Mikeás azonban ítéletet. Kinek volt / van igaza? Aki a bűnt bűnnek nevezi Isten törvénye szerint vagy aki álcázza és leplezi a valóságot?

12-13.vers:

Az utolsó két vers ígéretet tartalmaz. A jövőt írja le. Isten akarata az ígéret és nem a pusztulás. A vita Mikeás számára nem a jövő, hanem a jelen. Itt azonban egy jövődőlés hangzik. A jövődőlés feltételezi, hogy Izráel szétszórt. Még nem valósult meg a mikeási drámai ítélet, és a maradék úgy mint az egész, Isten kezében van. Az idegen kéz által szétszórt nép Isten pásztori szolgálata által lesz összegyűjtve. Ézsaiás erről nagyon szépen és rengeteget ír. Nem Mikeás szava ez, de alátámasztja az ő igehirdetését. Mikeás számára a király elérhetetlen. Mikeás pusztulásról beszél, de ez az ige összegyűjtésről. Isten bizonyít. Mindent aláhúz, amit igaz szolgája tolmácsolt. Az Úr ugyanis az igazi Látó. Jobban lát és ismer mindent. Ő előrelátó. Ő Mindenható. Tudja, hogy a prófétájának és a kizsákmányolt népnek mire van szüksége. Az Úr sokkal előrébb van, mint Mikeás vagy mint mi magunk is. Igaz szolgáját el nem hagyja. Míg Mikeás helyzetjelentést ad, ez a két ige orvosolja már a Mikeás által előírt pusztulást. Két lépéssel előrébb van. Isten valóban népe előtt jár. Az Úr mindig előre gondolkodik. Van megoldása minden pusztulásra, mert a jövődőlés biztonsága Isten vezetése. Ő a Király, aki Népe között jár. Végső szabadításra szánta el magát. Izráel pásztora akar lenni újból. „Összegyűjteni.” – ez a cél. Az idők teljességében erre a pásztori szolgálatra vállalkozik az Egyszülött Fiú, az Úr legutolsó kijelentése, Krisztus, aki megsiratja Jeruzsálemet: „Jeruzsálem, Jeruzsálem, aki megölöd a prófétákat, és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek! Hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, ahogyan a kotlós szárnya alá gyűjti a csibéit, de ti nem akartátok!” (Mt 23,37-38) Isten gyűjtő munkája a kereszt alatt csúcsosodik ki. Ott, ahol a pogány százados, Mária és János, a többi asszonyok és Vele együtt megfeszítettek vannak jelen. Azok, akikre nem volt méltó a világ, azok összegyűjtetnek. Azokat gyűjti össze Isten, és formálja családdá és néppé, akik a maradékból megtérnek. Hozzátérnek. Az örök kérdést Isten megválaszolta: „Boldogok a lelki szegények, mert övék a menyek országa.” (Mt 5,3)

Közének: 36.zsoltár: „A gonosztevők dolgában...”

Újszövetségi alapige: János evangéliuma 5, 1-9

„Ezek után ünnepük volt a zsidóknak, és felment Jézus Jeruzsálemben. Jeruzsálemben a Juh-kapunál van egy medence, amelyet héberül Betesda-nak neveznek. Ennek öt oszlopcsarnoka van. A betegek, vakok, sánták, sorvadásosak

tömege feküdt ezekben (és várták a víz megmozdulását. Mert az Úr angyala időnként szállt a medencére, és felkavarta a vizet: aki elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, egészséges lett, bármilyen betegségben is szenvedett). Volt ott egy ember, aki harmincnégy éve szenvedett betegségében. Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már milyen hosszú ideje, megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” A beteg így válaszolt neki: „Uram, nincs emberem, hogy amint felkavarodik a víz, beemeljen a medencébe: amíg én megyek, más lép be előttem.” Jézus azt mondta neki: „Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj!” És azonnal egészséges lett ez az ember, felvette az ágyát, és járt. Aznap pedig szombat volt.”

1. vers:

Jeruzsálemben vagyunk. Az ünnepen. Egy bizonyos, meghatározott ünnepről van szó. Az Ószövetség egyes helyeken a lombsátor ünnepét mondja röviden „az ünnep”-nek (pl. IKir 8, 2; Neh 8, 14; Ez 45, 25). De nyilvánvalóan húsvét ünnepről van szó, amikor mindenki az Egyiptomból való szabadulást ünnepelte. Leült, családjával együtt ünnepelt. Úgy tűnik, Jézus egyedül érkezett Jeruzsálembe. Jézus másképp ünnepel. Ott van, ahol mindenki: Jeruzsálemben, de nem ott, ahol a törvény szerint lennie kellene. Milyen jó lenne megtanulni úgy ünnepelni, mint Jézus. Lélekben és igazságban dicsőíteni a menny Urát. Kihagyni a felesleges kacatokat, ráerakodott hagyományokat mindarra, ami evangélium még az Ószövetségben is. Valóban felfogni az Úr szabadításának értelmét, féltő szeretetének működését.

2. vers:

A legjobban tanúsított szöveg szerint a „tó”, pontosabban „vízmedence”, melyben fürdeni szoktak, a „Juh-kapu” közelében volt. A jeruzsálemi „Juh-kapu”-t már Nehemiás is említi (Neh3, 1. 32; 12, 39), s a város északi részében, talán a templomhegy északi oldalán volt. „Betesda”-nak mondja: ez a név annyit jelent, mint „irgalmasság háza”. Jézus máshol van, mint a többiek. Míg a Jeruzsálemi templom szerinte „a kalmárkodás háza”(Jn 2,16), addig Ő az irgalmasság házában töltötte az ünnepet. Nemcsak másképp, hanem máshol is ünnepel. Áldásos lenne az irgalmasság házában ünnepelni. Minden ünnep áldásos, de míg nem az irgalmasság Atyja hatja át szeretetével és hűségével, addig csak külsőség, kényszer, megfelelés, jobbra és többre vágyás. Ünnep a mennyben, erre vágyik Krisztus Urunk itt a földön. Ünnep. Másképp és máshol. Elvonul, mert az ünnep csak kötelesség. Az ünnep csak harácsolás. Az ünnep csak pénzszerzés. Az ünnep csak külső takarítás, de nem belső megújulás. Az ünnep. A szabadítás ünnepe. Mivé vált? Valljuk be kedves testvéreim, minden ünnepünk kommersz. Kereskedői és kereskedelmi cikkek halmaza. Csak az anyagi sikert figyelembe vevő művek vesznek körül. Tömegben gyártott, közepes minőségű áruk. Ez az

ünnep? Ez váltotta fel a Szabadító Istenre való áldásos emlékezést? Igen. Legyünk őszinték. Jézus ebből nem kér. És te? És én? Hogyan és hol ünneplünk?

3-4. vers:

Az irgalmasság háza a népies, egyszerű hit háza, ahol a betegek reménykednek. Korabeli kórház, ahol mindenki gyógyulni szeretne. Különböző szenvedésekben élők együtt reménykednek: „Talán ma rajtam van a sor.” Jézus azokkal ünnepel, akik az „élet árnyas oldalán vannak.” Remélnék, hogy használni fog nekik is a gyógyító víz. Megmozdul a víz, átfolyik az egyik medencéből a másikba. Korabeli „pezsgőfürdőkád”, amit az Úr angyala kavart föl. Az Úr angyalának is köze van a gyógyuláshoz. Egy ház, ahol él a reménység. Méghozzá olyanok életében, akiknek élete egyáltalán nem irigylésre méltó. Az irigylés, aki reménytelen helyzetben éli a mindennapjait. Akik esélyegyenlőségről nem is álmodhatnak, azok bíznak és hisznek. Akik mindent elveszítettek, kiteszítottak, kisémmizettek, azok életében elmélyült hit él. Az Úr angyalát várják. A mennyei küldött segítségével reménykednek. Mások ezek az emberek, mint a jeruzsálemi tornácon állók, vagy a templomban ülők. Ők betegek: *vakok, sánták, sorvadásosak tömege*. Mégis várnak valakit. Isten küldöttjét. A mennyei tolmácsot. Az Úr angyalát. Milyen más közeg. Milyen más a légkör. Milyen más minden. A felfogás. Az élettér. Számukra minden nap ünnep van, mert várnak. Nincs ünnep vagy hétköznapi. Csak ünnep. Itt mindennap ünnepelek, mert valaki meggyógyul. Itt élnek át, amiről a templomban prédikálnak. Kórházak kórtermei, Idős Otthonok bel terei, fogyatékos otthonok közterei válnak sokszor templommá, a reménység és irgalmasság házává, mert szeretők és szeretettek. Érzik és várják a segítséget. Van hit, amely megszólal és vár.

5-9. vers:

A betegek közt talál Jézus egyet, akit már harmincnyolc év óta gyötört nyavalyája, – hogy milyen bajban szenvedett, arról a szöveg nem szól. Jézus tudja, mi van az emberben (Jn 2,25-26) és csodálatos isteni látással ismeri fel ennek a betegnek a nyomorúságát, a tehetetlenségét és sorsának vigasztalhatatlanságát. Megszólítja őt s a reménytelenség tespedtségébe süllyedt betegben kérdésével felkelti a gyógyulás vágyát, majd rövid parancsszóval meggyógyítja őt. Jézus igéje isteni erővel van tele, amit ő mond, az megvalósul. A beteg „tüstént - azonnal” meggyógyul, felveszi azt a talán egészen egyszerű és szegényes „ágyat”, melyen azelőtt feküdt és jár.-38 év. A szám jelképes: „az időszak, amit maga Izráel a pusztában töltött. Jézus a tömegben is kiszűri, hogy ki a legrászorultabb beteg. - Jézus kérdése: Akarsz-e meggyógyulni? – mintha egész Izráelnek szólna. Jézust érdekli a beteg akarata. „Akarsz eget ostromló akarattal?” Mit akarsz? Itt maradni, egy örökkévalóságig várni vagy meggyógyulni?

- A beteg elsírja bánatát. Nincs senkim. Mintha nem is hallotta volna Jézus kérdését. Bizony a betegek is tudnak kíméletlenek lenni egymáshoz. Nincs várólista, mindenki első akar lenni. Az irgalom házában is él a könyörtelenség, a tolakodás. Első akarok lenni. Még a beteg is harcol az orvos kegyeiért. Mindenkit félrelökök, ha az én egészségemről van szó. Nem az akarat hiányzik, hanem a segítség hiányzik, ma is világból. Meg akarok gyógyulni, ki ne szeretne, de „nincs emberem”. A mi hiányunkat nélkülözi ez a beteg világ. A mi érzéketlenségünk bűn. - **azonnal**: Isteni cselekedet, nem emberi mozdulat. Jézus parancsol, és az ember felkel. Ez a parancs ígéret és ajándék egyszerre. Azonnal hat. A csodajel áldása, hogy az az ág, amit eddig Őt hordozta, az Ő kezében van. Nem a víz, hanem Jézus gyógyította meg a beteget. A hordágy vitele nyilvános demonstráció: Meggyógyultam. Én élek és elhagyom az irgalmasság házát.

- **szombat**: a további események láncolatát indítja el...

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért, hogy meglássuk a mi gáztetteinket, az Úr igéjének világos részeit, amelyekben Isten gazdagon szól, hogy felismerjük, hogy mi az igaz és mi a hamis? Jézusnak mindenben igaza van, amikor tanítja a sokaságot és az újszövetség áldásaira hív: „Nem az egészségeseknek van szüksége orvosra, hanem a betegeknek (Mt 9,12).” Egészséges vagy beteg vagy? „Kívánom, hogy mindenben olyan jó dolgod legyen, és olyan egészséges légy, amilyen jó dolga van a lelkednek.” (III Jn 1,2)

„Bárcsak mindig ilyen lenne a szívük, és félnének engem, és megtartanák minden parancsomat; akkor jó dolguk lenne nekik és fiaiknak mindenkor (5Móz 5,29).”

„Mert az a jó, ha kegyelemmel erősödik meg a szív (Zsid 13,9b).”

„Csak ő az én kősziklám és szabadítóm, erős váram, nem ingadozom (Zsolt 62,7).”

„Ha valakinek közületek száz juha van, és elveszít közülük egyet, vajon nem hagyja-e ott a kilencvenkilencet a pusztában, és nem megy-e addig az elveszett után, amíg meg nem találja (Lk 15,4)?”

„...múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság (I Jn 2,8).”

„Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bíz (Zsolt 84,13)!”

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ezért tehát a lankadt kezeket és a megroskadt térdeket erősítétek meg, és egyenes ösvényen járjatok, hogy a sánta meg ne botoljon, hanem inkább meggyógyuljon (Zsid 12, 12-13).” Ámen.

Ének: 300:3-4.: „Csak te kellesz, én Uram...”